

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

~~Tytuł~~

Egz. Nr 1

PODSTAWOWE PROBLEMY UŻYCIA WOJSK
RAKIETOWYCH I ARTYLERII W OPERACJI ZACZEPNEJ
ARMII W POCZĄTKOWYM OKRESIE WOJNY

~~0018~~

Biuro Sztabu Generalnego
Nr ord. 0010/W
im. gen. broni K. Świerczewskiego

WARSZAWA - REMBERTÓW

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZTABU GENERALNEGO
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
1962

29405

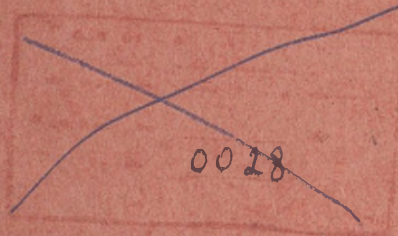

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
tm. gen. broni K. Świerczewskiego

~~TAJNE~~

Egz. Nr 1

**PODSTAWOWE PROBLEMY UŻYCIA WOJSK
RAKIETOWYCH I ARTYLERII W OPERACJI ZACZEPNEJ
ARMII W POCZĄTKOWYM OKRESIE WOJNY**

225405

WARSZAWA - REMBERTÓW

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZK. H. PROW. W.
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
ul. gen. broni K. Świerczewskiego 10

229405

1962

29405

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKI W. PIŁOWA
AKADEMI SZTABI GABRIELARZ
ul. gen. broni K. Świerczewskiego

29405

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
Im.Gen.broni K.Swierczewskiego

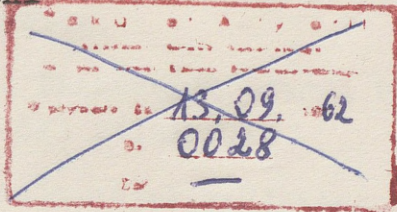
WYDZIAŁ ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI ARTYLERII

Prot. prot. 12357. /

"ZATWIERDZAM"
SZEF KATEDRY TAKTYKI ARTYLERII

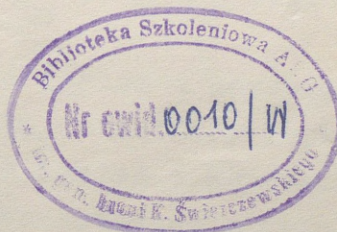
47. *[Signature]*
płk dypl. prof. J. STACHOWSKI

Egz.Nr. 1.....

KONSPEKT WYKŁADU

Na temat: " PODSTAWOWE PROBLEMY UŻYCIA WOJSK RAKIETOWYCH
I ARTYLERII W OPERACJI ZACZEPNEJ ARMII
W POCZĄTKOWYM OKRESIE WOJNY ".

WARSZAWA

REMBERTÓW

WRZESIEŃ

1962 r.

Uwaga metodyczna:

Konspekt opracowano:

- na IV Kurs artylerii naziemnej, wykład - 3 godz.
- na III Kurs ogólnowojskowy, wykład - 2 godz.

W wykładzie na III kursie ogólnowojskowym należy pominąć rozdział IV Konspektu oraz dane dotyczące czasu gotowości wojsk rakietowych.

Treść wykładu

- I. ZADANIA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII W OPERACJI ZACZEPNEJ ARMII W POCZĄTKOWYM OKRESIE WOJNY.
 - ✓ 1. Główne zadania wojsk raketowych i artylerii armii.
 - ✓ 2. Okresy działalności bojowej wojsk raketowych i artylerii armii.
 3. Czas trwania ogniowego przygotowania natarcia i jego układ
 4. Ogniowe wsparcie natarcia.
- ✓ II. MOŻLIWOŚCI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII ARMII ORAZ BODZIAŁ ŁADUNKÓW JĄDROWYCH.
- ✓ III. ORGANIZACJA I PLANOWANIE UŻYCIA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII W OPERACJI ZACZEPNEJ.
 1. Przygotowanie wojsk raketowych i artylerii armii przed wybuchem wojny.
 2. Planowanie rozwinięcia wojsk raketowych armii.
 - ✓ 3. Organizacja walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela.
 - ✓ 4. Planowanie ognia wojsk raketowych armii.
 - ✓ 5. Planowanie przesunięć wojsk raketowych armii.
- IV. DOWODZENIE WOJSKAMI RAKIETOWYMI I ARTYLERIĄ ORAZ KIEROWANIE ICH OGNIEM W CZASIE OPERACJI.
 1. Dowodzenie wojskami raketowymi i artylerią w okresie rozwinięcia wojsk i w czasie ogniowego przygotowania natarcia.
 2. Kierowanie ogniem i manewrem przy opanowaniu z marszu poszczególnych rubieży obronnych nieprzyjaciela.
 3. Kierowanie ogniem i manewrem przy rozwinięciu zgrupowania przeciwuderzeniowego nieprzyjaciela.
 4. Kierowanie ogniem i manewrem przy forsowaniu dużych przeszkód wodnych.
 - ✓ 5. Kierowanie ogniem i manewrem przy wprowadzeniu do bitwy drugiego rzutu armii.

I. ZADANIA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII ARMII W OPERACJI ZACZEPNEJ ARMII W POCZĄTKOWYM OKRESIE WOJNY.

1. Główne zadania wojsk raketowych i artylerii armii.

Celem operacji zaczepnej armii w początkowym okresie wojny jest rozbicie zgrupowań wojsk nieprzyjaciela, opanowanie ważnych rejonów o znaczeniu operacyjno-taktycznym i stworzenie sprzyjających warunków do dalszego rozwinięcia operacji zaczepnej Frontu.

Duża siła ognia współczesnych środków jaką dysponują wojska raketowe, pozwala stawiać przed nimi bardziej zdecydowane zadania i jednocześnie uważać je, wspólnie z wojskami pancernymi za główną siłę lądową.

Do głównych zadań operacyjno-taktycznych wojsk raketowych i artylerii należy zaliczyć:

- wywalczenie przewagi ogniowej nad nieprzyjacielem;
- rozbicie i zniszczenie wojsk nieprzyjaciela w czasie trwania bojów i bitew spotkaniowych na rubieżach obronnych i przeszkodach wodnych oraz przy wprowadzeniu do bitwy drugich rzutów i odwodów;
- rozbicie ugrupowania przeciwuderzeniowego nieprzyjaciela;
- stworzenie sprzyjających warunków dla wysadzenia i działania desantów powietrznych.

Zadania operacyjno-taktyczne zawierają szereg zadań ogniowych.

Głównym zadaniem ^{ogniowym} wojsk raketowych i artylerii w operacji zaczepnej jest wywalczenie przewagi ogniowej nad nieprzyjacielem, jeszcze przed rozpoczęciem operacji zaczepnej i nieprzerwanie utrzymywać ją przez cały czas trwania operacji.

Zagadnienie wywalczenia przewagi ogniowej, to główne zagadnienie każdej operacji. Osiąga się ją wysiłkiem środków Naczelnego Dowództwa, Frontu i armii z użyciem rakiet strategicznych, marynarki wojennej, rakiet operacyjno-taktycznych i taktycznych, lotnictwa oraz innych sił i środków.

W zadaniu wywalczenia przewagi ogniowej, główne miejsce zajmuje zagadnienie niszczenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Środki napadu jądrowego nieprzyjaciela niszczy się natychmiast po ich wykryciu, tak w okresie przygotowawczym, jak i w czasie trwania operacji, a w pierwszej operacji początkowego okresu wojny - z rozpoczęciem działań wojennych.

Walkę z operacyjno-taktycznymi środkami napadu jądrowego oprócz innych środków prowadzą oddziały raketowe Frontu i armii, a z taktycznymi - dywizjony rakiet taktycznych dywizji i artyleria.

Najbardziej charakterystycznymi obiektami rażenia dla rakiet operacyjno-taktycznych armii będą:

- dywizjony KPR "Corporal" w rejonach ześrodkowania i na stanowiskach;
- dywizjony i baterie przeciwlotniczych KPR " Nike Hercules" ^{"Hawk"} "Hok" na stanowiskach;
- armijne punkty zaopatrzenia w broń specjalną rozmieszczone na odległości 30-60 km od przedniego skraju;

Ponadto rakiet operacyjno-taktyczne armii mogą wykonywać uderzenia jądrowe i na inne operacyjno-taktyczne środki napadu jądrowego nieprzyjaciela:

- grupy KPR "Redstone"
- grupy samolotów pocisków "Matador";

- armijne składy broni specjalnej rozmieszczone na odległości 100-150 km od przedniego skraju.

Obiektami rażenia dla rakiet taktycznych i artylerii będą:

- pododdziały NPR "Honest John";
- pododdziały KPR "Lakrosse";
- baterie 203,2 mm haubic i 280 mm armat;

W oddzielnych wypadkach do walki z taktycznymi środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela mogą być użyte rakiet operacyjno-taktyczne.

Środki napadu jądrowego, z reguły niszczy się pojedynczymi uderzeniami rakietowo-jądrowymi.

Największy efekt osiąga się przez wykonanie uderzeń rakietowo-jądrowych na punkty zaopatrzenia i składy broni specjalnej, a także na pododdziały rakietowe nieprzyjaciela w rejonach ześrodkowania /wyładowania/, ponieważ jednym uderzeniem rakietowo-jądrowym niszczy się większą ilość ładunków jądrowych i środków jej przenoszenia.

Drugim ważnym zadaniem wojsk rakietowych i artylerii armii jest niszczenie lub obezwładnienie wojsk nieprzyjaciela, jego operacyjnych i taktycznych odwodów, środków ogniowych i sprzętu bojowego.

Niszczenie siły żywej, środków ogniowych i sprzętu bojowego nieprzyjaciela osiąga się przez wykonanie pojedynczych grupowych lub zmasowanych uderzeń rakietowo-jądrowych, uderzeniami rakiet chemicznych i ogniem artylerii. Obiektami uderzeń rakiet operacyjno-taktycznych armii zazwyczaj będą: odwody korpusów armijnych i armii polowej. Natomiast rakiet taktycznych i artylerii odwody dywizyjne, siły żywe i środki ogniowe

w punktach oporu oraz pododdziały artylerii i moździerzy.

Uchwycenie i utrzymanie inicjatywy nad nieprzyjacielem w dużym stopniu zależy od zniszczenia stanowisk dowodzenia nieprzyjaciela.

Rakietami operacyjno-taktycznymi armii można niszczyć stanowiska dowodzenia armii polowej i korpusów oraz punkty dowodzenia i naprowadzania lotnictwem. Natomiast rakietami taktycznymi i artylerią niszczy się stanowiska i punkty dowodzenia szczebla taktycznego.

Niszczenie /obezwładnienie / stanowisk dowodzenia może być wykonywane przez zastosowanie grupowych lub pojedynczych uderzeń raketowo-jądrowych lub raketowo-chemicznych.

W celu umożliwienia działania lotnictwa, desantowania, taktycznych oraz operacyjnych desantów powietrznych, obezwładnia się system obrony przeciwlotniczej nieprzyjaciela.

Osiąga się to. przede wszystkim przez zniszczenie przeciwlotniczych KPR "Nike", Nike Hercules" i "Hok" oraz artylerii przeciwlotniczej.

Pododdziały "Nike Hercules " i "Hok" należy niszczyć natychmiast po ich wykryciu, ponieważ mogą one wykonywać uderzenia jądrowe również i na cele naziemne.

Pozostałe środki obrony przeciwlotniczej nieprzyjaciela można niszczyć /obezwładniać/ przed wylotem własnego lotnictwa lub przelotem desantów powietrznych.

W celu dezorganizacji pracy tyłów nieprzyjaciela, naruszenie działalności komunikacji i zaopatrzenia wojsk nieprzyjaciela, niszczy się węzły drogowe i kolejowe, mosty oraz składy i punkty zaopatrzenia w paliwo, amunicję, żywność i inne.

Niszczenie obiektów tyłowych dokonuje się przez wykonanie uderzeń raketowo-jądrowych i chemicznych środkami armii a gdy pozwala na to zasięg również i środkami dywizji.

Artyleria, pomimo zmniejszenia ciężaru gatunkowego jej ognia, w dalszym ciągu wykonuje ważne zadania do których należy zaliczyć:

- walkę z taktycznymi środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela /baterie 280 mm armat, 203,2 mm haubic, Honest John i inne/;
- bezpośrednie wsparcie walczących wojsk;
- obezwładnienie /niszczenie/ baterii artylerii, moździerzy i artylerii przeciwlotniczej nieprzyjaciela;
- obezwładnienie siły żywej i środków ogniowych w rejonach ześrodkowania, w czasie marszu i w punktach oporu;
- obezwładnienie ~~środków raketowo-chemicznych~~, punktów obserwacyjnych i stanowisk dowodzenia;
- zabezpieczenie działań taktycznych desantów powietrznych;
- walkę z desantami powietrznymi nieprzyjaciela;
- niszczenie czołgów nieprzyjaciela.

2. Okresy działalności bojowej wojsk raketowych i artylerii armii

W celu udogodnienia planowania i kierowania ogniem wojsk raketowych i artylerii, ich działalność bojową dzieli się na dwa okresy:

- ogniowe przygotowanie natarcia;
- ogniowe wsparcie natarcia.

Podział ten jest umowny, ponieważ stojące przed wojskami raketowymi i artylerią zadania operacyjno-taktyczne, jak na przykład wywalczenie przewagi ogniowej nad nieprzyjacielem, rozbicie jego odwodów operacyjnych i taktycznych, czy też

zabezpieczenie przelotu desantów powietrznych są wykonywane zarówno w jednym jak i w drugim okresie.

Najważniejszym niewątpliwie okresem ogniowej działalności wojsk raketowych i artylerii jest ogniowe przygotowanie natarcia, które pozwala wywalczać przewagę nad nieprzyjacielem a tym samym stworzyć sprzyjające warunki przejścia do natarcia i rozbicia wojsk nieprzyjaciela.

Ogniowe przygotowanie natarcia zawiera w sobie uderzenia raketowo-jądrowe i chemiczne wojsk raketowych, uderzenia lotnictwa, ogień artylerii i innych środków.

Ogniowe przygotowanie natarcia może być zrealizowane jako jednoczesne, zmasowane uderzenie bezpośrednio przed przejściem wojsk własnych do natarcia lub jako szereg kolejnych grupowych i pojedynczych uderzeń jądrowych.

Ogniowe przygotowanie natarcia jest wykonywane na całą głębokość ugrupowania operacyjnego wojsk nieprzyjaciela.

Czas trwania ogniowego przygotowania natarcia powinien być możliwie krótkim.

W pierwszej operacji armijnej, prowadzonej w początkowym okresie wojny, ogniowe przygotowanie natarcia może zbiec się z pierwszym zmasowanym uderzeniem. *(uderzeniem odwetowym)*.

Zadaniem pierwszego uderzenia *(uderzenia odwetowego)* będzie zniszczenie, względnie sparaliżowanie ekonomiki nieprzyjaciela, zniszczenie głównych zgrupowań wojsk nieprzyjaciela, zerwanie mobilizacji /dezorganizację jej/, sparaliżowanie komunikacji itd.

Poza środkami strategicznymi w wykonaniu pierwszego zmasowanego uderzenia będą brały udział również środki Frontu i armii /dywizji/ będących w pierwszym rzucie ugrupowania strategicznego.

Bezpośrednio po wykonaniu pierwszego zmasowanego uderzenia rozpoczną się działania wojsk lądowych, w celu jaknajszybszego wykorzystania rezultatów tego uderzenia.

W zależności od zaistniałej sytuacji na poszczególnych kierunkach, pierwsze uderzenia wojsk własnych i nieprzyjaciela mogą być jednoczesne lub kolejno наносzone przez jedną, a następnie przez drugą stronę.

W zależności od tego różne będą działania wojsk armii. A zatem można rozpatrywać następujące warianty rozwinięcia działań bojowych:

pierwszy: Obie strony dążą do uchwycenia inicjatywy, aktywnymi działaniami w ślad za pierwszym uderzeniem zbliżają się do granicy państwowej, w wyniku czego nawiązuje się przygraniczna bitwa spotkaniowa.

Drugi: Nieprzyjaciel, w wyniku naszego efektywnego pierwszego uderzenia raketowo-jądrowego, zmuszony został przejść do działań obronnych.

W tym wypadku początkowe działania bojowe będą miały dla wojsk armii charakter operacji zaczepnej.

trzeci: W wyniku efektywnego uderzenia jądrowego nieprzyjaciela wojska armii poniosły duże straty, czasowo utraciły zdolność bojową i chwilowo przechodzą do działań obronnych, celem rozbicia nacierających zgrupowań nieprzyjaciela.

Niewątpliwie, że w pierwszym i w drugim wypadku pierwsze uderzenie i ogniowe przygotowanie będą pokrywać się w czasie z tym, że z chwilą rozpoczęcia natarcia w pierwszym wypadku działania bojowe wojsk raketowych i artylerii armii będą miały charakter ogniowego zabezpieczenia bitwy spotkaniowej a w drugim wypadku - ogniowego zabezpieczenia natarcia.

W trzecim wypadku, pierwsze uderzenie będzie wykonane tylko środkami strategicznymi. W uderzeniu tym weźmie udział również ta część wojsk raketowych armii, która będzie gotowa do wykonania zadań.

Jednakże uderzenia te, wykonane przez rakiety operacyjno-taktyczne armii nie będą miały charakteru ogniowego przygotowania natarcia, a rozbicia nacierających zgrupowań nieprzyjaciela i zabezpieczenia działań obronnych wojsk armii.

W tym wypadku ogniowe przygotowanie natarcia będzie wykonywane w okresie późniejszym, siłami Frontu i armii przed przejściem wojsk armii do natarcia.

3. Czas trwania ogniowego przygotowania natarcia i jego układ.

W pierwszej operacji armijnej, w zależności od położenia nieprzyjaciela, oddalenia jego wojsk od granicy i struktury pasa przesłaniania, ogniowe przygotowanie natarcia może obejmować kilka zmasowanych i grupowych uderzeń raketowo-jądrowych, operacyjno-taktycznych i taktycznych rakiet oraz lotnictwa.

Rozpatrzmy możliwe warianty układu ogniowego przygotowania natarcia i jego czas trwania na następujących przykładach:

Wariant I.

Pierwsza rubież obronna nieprzyjaciela odsunięta jest na znaczną odległość od granicy państwowej, a jednocześnie rozbudowany jest pas przesłaniania.

Wojska armii przechodzą do natarcia z marszu bezpośrednio po wykonaniu pierwszego uderzenia.

Główny wysiłek wojsk raketowych armii w tym uderzeniu będzie skierowany na zniszczenie rozpoznanych środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i zgrupowań jego wojsk, a przede

wszystkim związków pancernych.

Natomiast siłę żywą i środki ogniowe wojsk nieprzyjaciela działających w pasie przysłaniania, najbardziej celowym jest niszczyć bezpośrednio przed atakiem.

W związku z tym, w rozpatrywanym wariancie nasuwa się konieczność wykonania w ogniowym przygotowaniu drugiego uderzenia raketowo-jądrowego przez wojska raketowe armii.

Ponadto, w czasie przemarszu wojsk armii mogą być rozpoznane nieobezwładnione w pierwszym uderzeniu środki napadu jądrowego nieprzyjaciela, które należy natychmiast zniszczyć pojedynczymi uderzeniami raketowo-jądrowymi lub ogniem artylerii.

Z chwilą wejścia wojsk armii w strefę skutecznego ognia artylerii nieprzyjaciela, należy rozpocząć obezwładnienie jego baterii artylerii.

W związku z powyższym układ ogniowego przygotowania natarcia może być następujący:

- pierwsze uderzenie raketowo-jądrowe;
- ogień artylerii w celu obezwładnienia /zniszczenia/ artylerii nieprzyjaciela;
- uderzenie raketowo-jądrowe bezpośrednio przed atakiem.

Czas trwania ogniowego przygotowania określa się czasem potrzebnym na podejście wojsk do zasadniczej rubieży obronnej nieprzyjaciela.

Wariant II.

Po wykonaniu pierwszego uderzenia przez wojska nieprzyjaciela, wojska armii przeszły do działań obronnych, odparły atak nieprzyjaciela i przeszły do natarcia w bezpośredniej z nim styczności.

W tym wypadku ogniowe przygotowanie natarcia może składać się z zmasowanego uderzenia raketowo-jądrowego i nawały ogniowej artylerii.

Czas trwania ogniowego przygotowania natarcia, w tym wypadku, określa się czasem potrzebnym na wykonanie uderzenia raketowo-jądrowego i krótkiej nawały ogniowej na artylerię i punkty oporu nieprzyjaciela.

Wariant III.

Jeżeli armia przechodzi do natarcia z rejonów ześrodkowania położonych w głębi to ogniowe przygotowanie natarcia może zawierać:

- zmasowane uderzenie raketowo-jądrowe;
- nawałę ogniową artylerii na baterie, siły żywe i środki ogniowe nieprzyjaciela.

Rozpoczęcie ogniowego przygotowania należy przewidzieć z chwilą wejścia zgrupowania uderzeniowego armii w rejon skutecznego ognia artylerii nieprzyjaciela.

Czas trwania ogniowego przygotowania natarcia określa się czasem potrzebnym na pokonanie przez wojska armii odległości od strefy skutecznego ognia artylerii nieprzyjaciela do rubieży pasa bezpieczeństwa od własnych uderzeń jądrowych lub ognia artylerii. Średnio, odległość ta wynosi 8-10 km, którą przy szybkości marszu wojsk armii 15-25 km/godz, można pokonać w czasie 20-40 minut.

Wariant IV.

W warunkach zabezpieczających skryte podejście wojsk armii, czas trwania ogniowego przygotowania natarcia będzie określony czasem potrzebnym związkom taktycznym na pokonanie

pasa bezpieczeństwa od własnych uderzeń jądrowych, wykonywanych na obiekty bezpośredniego ataku /rozieszczane bezpośrednio przy granicy./.

Przyjmując średnią wielkość pasa bezpieczeństwa, równą 4-5 km i wyżej ukazaną szybkość marszu wojsk armii, czas trwania ogniowego przygotowania natarcia będzie wynosił 12-20'.

Wariant V.

W oddzielnych wypadkach, ogniowe przygotowanie natarcia może zawierać tylko zmasowane uderzenie raketowo-jądrowe. Może to mieć miejsce przy znacznych przerwach między poszczególnymi punktami oporu oraz gdy natarcie wojsk armii wykonywane będzie na oddzielnych kierunkach z wykorzystaniem tych przerw.

Uderzenie raketowo-jądrowe wojsk raketowych armii będzie wykonane w tym wypadku, na ważne obiekty w taktycznej i operacyjnej głębokości ugrupowania nieprzyjaciela. W takiej sytuacji artyleria będzie obezwładniać baterie nieprzyjaciela na kierunkach natarcia i na skrzydłach.

Uogólniając zagadnienie ogniowego przygotowania natarcia, należy stwierdzić, że czas jego trwania i układ zależą od:

- skali /ilości/ użycia broni jądrowej;
- składu wojsk raketowych armii;
- celu i zadań operacji zaczepnej;
- charakteru działania nieprzyjaciela;
- ilości artylerii i amunicji;
- położenia zgrupowania uderzeniowego armii.

Wychodząc z tych czynników i uwzględniając trudną sytuację początkowego okresu wojny, ogniowe przygotowanie

natarcia na każdym kierunku będzie miało swoje specyficzne właściwości. Dlatego nie należy z góry ustalać i standaryzować jego czasu trwania i układu.

4. Ogniove wsparcie natarcia

Ogniove wsparcie natarcia zamyka się w nieprzerwanym i silnym oddziaływaniu ogniowym na obiekty nieprzyjaciela, rozmieszczone przed nacierającymi wojskami, na skrzydłach i w głębi ugrupowania nieprzyjaciela.

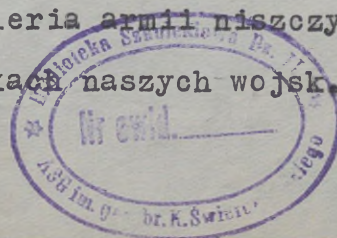
Ogniove wsparcie natarcia obejmuje:

pojedyncze, grupowe i zmasowane uderzenia raketowo-jądrowe, uderzenia lotnictwa, ogień artylerii; w celu utrzymania przewagi ogniowej, niszczenia zgrupowań uderzeniowych nieprzyjaciela, a tym samym stworzenia sprzyjających warunków do rozwijania natarcia i osiągnięcia celów operacji.

W ogniowym wsparciu natarcia, wojska raketowe, wspólnie z innymi środkami rażenia biorą udział przy:

- pokonywaniu taktycznej głębokości obrony nieprzyjaciela;
- rozgromieniu zgrupowań przeciwuderzeniowych nieprzyjaciela;
- niszczeniu wojsk nieprzyjaciela w bitwie spotkaniowej;
- zabezpieczeniu wprowadzenia do bitwy drugich rzutów;
- zabezpieczeniu opanowania kolejnych rubieży i rejonów obrony w operacyjnej głębokości;
- zabezpieczeniu forsowania przeszkód wodnych;
- stworzeniu sprzyjających warunków dla wysadzenia desantów powietrznych;
- okrążeniu i zniszczeniu okrążonych wojsk nieprzyjaciela;
- zabezpieczeniu działań pościgowych.

Ponadto wojska raketowe i artyleria armii niszczy desanty nieprzyjaciela, wysadzone na tyłach naszych wojsk.

Główną siłą zabezpieczającą wsparcie ogniowe są uderzenia jądrowe i chemiczne wojsk raketowych i lotnictwa.

W początkowym okresie wojny działania bojowe będą się rozwijać na oddzielnych kierunkach przy wysokim tempie z szybko zmieniającą się sytuacją, przy znacznych odstępach między związkami taktycznymi oraz możliwym oderwaniem się na duże odległości od sił głównych. W związku z powyższym realizacja wsparcia ogniowego będzie zagadnieniem bardzo skomplikowanym i następującym poważne trudności przy jego rozwiązaniu.

Biorąc pod uwagę charakter wykonywanych zadań, a także środki używane do ich wykonania, ogniowe wsparcie natarcia można umocnić podzielić na "bliższe" i "dalsze".

"Bliższe" ogniowe wsparcie natarcia realizowane jest przez wykorzystanie rakiet taktycznych i artylerii na głębokość możliwego zasięgu tych środków.

"Dalsze" ogniowe wsparcie natarcia realizowane jest przez wykorzystanie rakiet operacyjno-taktycznych i lotnictwa na głębokość możliwego zasięgu tych środków. Są to przedsięwzięcia operacyjnego znaczenia, przeprowadzane w interesach związków taktycznych armii, przede wszystkim przy pomocy uderzeń raketowo-jądrowych i chemicznych.

II. MOŻLIWOSCI WOJSK RAKIETOWYCH ORAZ PODZIAŁ ŁADUNKÓW JĄDROWYCH.

Dzisiejsza armia ogólnowojskowa /w składzie 5-7 dywizji/ rozporządza silnymi środkami ogniowymi, podstawą których jest broń raketowo-jądrowa.

Możliwości bojowe wojsk raketowych i artylerii armii zależą od:

- składu bojowego wojsk raketowych i artylerii;
- ilości i mocy ładunków jądrowych oraz chemicznych wydzielonych na operację armii;

- zasięgu ognia wojsk raketowych i artylerii;
- możliwości manewru ogniem i sprzętem.

Armia jest w stanie wykonywać pojedyncze i grupowe uderzenia raketowo-jądrowe raketami operacyjno-taktycznymi i raketami taktycznymi, a przy ich połączeniu i zmasowane uderzenia raketowo-jądrowe ogólną ilością do 12-16 rakiet /odliczając w sumie dla rakiet taktycznych i operacyjno-taktycznych cztery wyrzutnie dyżurne, które w zmasowanym uderzeniu udziału brać nie będą/.

Armia, w jednoczesnym uderzeniu raketami operacyjno-taktycznymi, może zniszczyć 4-6 celów pojedynczych /pododdziały KPR "Corporal", "Redstone", punkty dowodzenia korpusów i armii i inne/ lub 1-1,5 dywizji z odwodów nieprzyjaciela. Uderzeniami rakiet taktycznych armia ma możliwości zniszczenia po jednym kompanijnym punkcie oporu na kierunkach działania pułków pierwszego rzutu dywizji nacierających w pierwszym rzucie armii.

Ponadto może zniszczyć jednocześnie 2-3 bataliony czołgów z drugiego rzutu dywizji nieprzyjaciela. Armia ogólnowojskowa środkami organicznymi ma możliwość zabezpieczyć nieprzerwaną gotowość /przez wyznaczenie dyżurów/ dwóch wyrzutni rakiet operacyjno-taktycznych i pojedynczej wyrzutni rakiet taktycznych w pasie działania każdej dywizji.

Pozwala to, w krótkim terminie wykonać uderzenia na dwa obiekty w głębokości operacyjnej i na 3-5 obiektów w głębokości taktycznej, przede wszystkim na środki napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Obecność w armii, armijnej brygady artylerii armat pozwala wzmocnić dywizje do walki z taktycznymi środkami napadu

jądrowego nieprzyjaciela i jego artylerią konwencjonalną. Tym samym istnieje możliwość znacznego wzmocnienia ognia dywizji i stworzenia bardziej sprzyjających warunków do samodzielnych działań tych dywizji działających na oddzielnych kierunkach.

Głębokość rażenia ogniem wojsk rakietowych i artylerii armii określa się donośnością strzelania każdego z poszczególnych rodzajów środków ogniowych i oddaleniem rejonów stanowisk od przedniego skraju.

Uwzględniając donośność armijnych pododdziałów rakietowych i odległość stanowisk startowych od przedniego skraju, armia swoimi środkami może razić wszystkie ważne obiekty rozmieszczone na głębokości do 120-140 km ładunkami jądrowymi i na głębokość 230-250 km ładunkami chemicznymi przyjmując odległość stanowisk startowych pododdziałów rakiet operacyjno-taktycznych od przedniego skraju 30-50 km.

Głębokość rażenia rakietami taktycznymi, przy odległości stanowisk startowych od przedniego skraju równej 6-10 km, wynosi około 25 km przy uderzeniach rakietami jądrowymi i około 35 km przy uderzeniu rakietami chemicznymi, to jest na całą głębokość ugrupowania bojowego dywizji nieprzyjaciela.

Głębokość rażenia ogniem artylerii pozwala niszczyć i obezwładniać wszystkie główne obiekty nieprzyjaciela w bliższej strefie taktycznej, baterie artylerii, stacje radiolokacyjne rozpoznania naziemnego oraz punkty dowodzenia grup bojowych i dywizji.

Jak z powyższego wynika, głębokość rażenia ogniowymi środkami armii pozwala niszczyć i obezwładniać wszystkie ważne obiekty, rozmieszczone na głębokości całego operacyjnego ugrupowania armii polowej nieprzyjaciela.

Możliwości wykonywania swobodnego manewru ogniem wojsk raketowych, tak w kierunku, jak i w donośności pozwala na całkowite zabezpieczenie działania wojsk armii i dywizji w ich pasach działania oraz wykonywać zadania na korzyść sąsiadów co stwarza sprzyjające warunki do walki środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela i ogniowego wsparcia natarcia przy współdziałaniu z sąsiadami.

W celu sprawnego i szybkiego wykonywania zadań przez wojska raketowe i artylerię w warunkach wysokich temp natarcia duże znaczenie ma manewr pododdziałów wojsk raketowych i artylerii. Możliwości manewrowe pododdziałów raketowych i artylerii całkowicie zabezpieczają ich ześrodkowanie i rozwinięcie w celu wykonania zadań w odpowiednim czasie.

Należy podkreślić, że obecna armia ogólnowojskowa rozporządza takimi środkami ogniowymi, które są w stanie zabezpieczyć jej samodzielne działania przy wykonywaniu zadań operacji.

Możliwości ogniowe tych środków w zasadzie odpowiadają potrzebom współczesnego pola bitwy.

Jednakże wojska raketowe i artyleria armii mają niektóre słabe strony, do których można zaliczyć:

- armia nie rozporządza środkami ogniowymi, mogącymi porażać obiekty nieprzyjaciela na całą głębokość operacji;
- po zniszczeniu /obezwładnieniu/ przez nieprzyjaciela jednego z dywizjonów brygady rakiet operacyjno-taktycznych, armia w czasie trwania operacji nie ma możliwości zabezpieczenia nieprzerwanej gotowości rakiet operacyjno-taktycznych do walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela;
- donośność strzelania rakiet taktycznych nie zabezpiecza dywizji możliwości porażenia obiektów nieprzyjaciela rozmieszczonych na całej głębokości taktycznej, która może sięgać do

50 km i więcej, czyli dowódca dywizji nie rozporządza środkami ogniowymi, którymi mógłby oddziaływać na nieprzyjaciela na całą głębokość zadania dalszego;

- armijna brygada artylerii armat nie jest w stanie zabezpieczyć w pełni dywizji działających w pierwszym rzucie po 1-2 dywizjony do zwalczania artylerii nieprzyjaciela.

A zatem należy stwierdzić, że w określonych warunkach sytuacji z reguły istnieje obiektywna konieczność wzmocnienia armii pododdziałami raketowymi i artylerią.

Konieczne wzmocnienie armii określa się rolą i zadaniami armii w operacji zaczepnej Frontu, charakterem obrony i działalnością nieprzyjaciela, skalą użycia broni jądrowej oraz warunkami przejścia wojsk armii do natarcia.

W obecnym czasie, biorąc pod uwagę doświadczenia z przeprowadzonych ćwiczeń i manewrów, armia może otrzymać ~~nie~~ ~~pujace~~ wzmocnienie 1-2 brygady artylerii z OND. Ponadto ze szczebla Frontu może działać na korzyść armii 1-2 dywizjony raket operacyjno-taktycznych o zasięgu 300-500 km.

Armijne pododdziały raket operacyjno-taktycznych pozostają w dyspozycji dowódcy wojsk raketowych i artylerii armii i nie tworzy się z nich specjalnej grupy.

Organiczną brygadę artylerii armat i przydzielone brygady artylerii OND przeznacza się dla wzmocnienia dywizji. Dywizja może być wzmocniona średnio 1-2 dywizjonami w celu zwiększenia jej możliwości walki z taktycznymi środkami napadu jądrowego i artylerią nieprzyjaciela.

Z armijnej ^{pułku} brygady artylerii przeciwpancernej organizuje się odwód /odwody/ przeciwpancerny armii do walki z czołgami

nieprzyjaciela na zagrożonych kierunkach.

Ilość ładunków jądrowych przydzielonych armii na operację zaczepną określa się zadaniami armii, jej rolą w operacji frontowej, charakterem obrony nieprzyjaciela oraz zależy od ilości posiadanych ładunków jądrowych na szczeblu Frontu.

Jak wynika z doświadczeń przeprowadzonych ćwiczeń i manewrów armia może otrzymać od 30 do 40 rakiet z głowicami jądrowymi i do 50 rakiet z głowicami chemicznymi. Z tej ilości około $2/3$ stanowią rakiety taktyczne, a $1/3$ rakiety operacyjno-taktyczne.

Przydzielone armii rakiety dzieli się według zadań wojsk w operacji:

- na wykonanie zadania bliższego;
- na wykonanie zadania następnego;
- rezerwa dowódcy armii w celu wykonania nieprzewidzianych zadań.

Dywizja może otrzymać od 4 do 6 rakiet z głowicami jądrowymi i do 10 rakiet z głowicami chemicznymi.

Planowanie użycia rakiet związane jest nieodłącznie z zamiarem walki i sytuacją w jakiej się ją prowadzi.

Należy podkreślić, że w początkowym okresie wojny, przy dużej ruchliwości obu walczących stron i wobec trudności ustalenia konkretnych celów, szczególnie dla rakiet taktycznych, użycie ich w ogniowym przygotowaniu natarcia w taktycznej głębokości będzie nieraz znacznie mniejsze, aniżeli w głębokości operacyjnej, gdzie opór nieprzyjaciela będzie narastał. Ilość uderzeń jądrowych w okresie ogniowego przygotowania natarcia będzie również zależała od ilości dysponowanych wyrzutni ponieważ wydzielone środki dyżurne /od $1/2$ do $1/4$ ogólnej ilości

wyrzutni/ z zasady nie biorą udziału w ogniowym przygotowaniu natarcia.

Ponadto ilość użytych rakiet w ogniowym przygotowaniu natarcia zależy będzie również od czasu jego trwania /przy krótkim ogniowym przygotowaniu natarcia wyrzutnie będą mogły wyrzucić tylko po jednej rakiecie/.

Ogólnie, zużycie rakiet na poszczególne okresy operacji określa się w procentach lub ilościowo do wykonania poszczególnych zadań /np. rozgromienie nieprzyjaciela na drugim pasie obrony, zerwania przeciwuderzenia, zabezpieczenia wysadzenia desantów powietrznych itd/.

III. Organizacja i planowanie użycia wojsk raketowych i artylerii w operacji zaczepnej.

Decyzję użycia wojsk raketowych i artylerii w operacji ^{podjęciu} przyjmuje dowódca armii w toku wypracowania ogólnej decyzji na operację.

Dowódca armii, wypracowując decyzję na operację wysłuchuje propozycji szefa sztabu armii, dowódcy wojsk raketowych i artylerii armii, a w razie konieczności również szefów służb armii.

Dowódca wojsk raketowych i artylerii armii powinien być zawsze gotowy przedstawić dowódcy armii propozycje użycia wojsk raketowych i artylerii lub odpowiedzieć na interesujące go pytania.

Treść referatu /propozycji/ składanego przez dowódcę wojsk raketowych w zależności od wytycznych dowódcy armii może być różna, niemniej powinna obejmować następujące zagadnienia:

1. Możliwości wojsk raketowych:
 - skład oddziałów, ilość wyrzutni rakiet operacyjno-taktycznych i taktycznych, ilość wyrzutni które mogą być użyte do zmasowanego uderzenia raketowo-jądrowego w ogniowym przygotowaniu i w toku operacji;
 - Stan i limit rakiet z ładunkiem jądrowym/wg typów i równoważnika trotylu/ i chemicznym, terminy ich dozoru, ogólna moc ładunków jądrowych, kolejność dozoru.^{WZ}
2. Zadania wykonywane na korzyść armii przez wojska raketowe frontu.
3. Zadania wojsk raketowych armii:
 - w zwalczaniu środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, ilość dyżurnych baterii;
 - w okresie przygotowania ogniowego i w toku operacji.
4. Podział rakiet z ładunkiem jądrowym i chemicznym /według typu i mocy/ według zadań wojsk armii i na poszczególnych wykonawców ilość środków wydzielonych jako odwód dowódcy armii.
5. Rozwinięcie i manewr wojsk raketowych oraz ^{możliwe}terminy gotowości bojowej.
6. Skład oddziałów artylerii armii, ~~terminy przybycia~~ ~~artylerii przydzielonej~~, jej podział, skład odwodu przeciwpancernego armii i jego rozmieszczenie. Stan i limit amunicji artyleryjskiej oraz jej podział według zadań.
7. Układ ogniowego przygotowania, czas trwania i sposób jego wykonania na kierunku głównego uderzenia i na oddzielnych kierunkach. Organizacja ogniowego wsparcia natarcia.

Oprócz wyżej wymienionych zagadnień, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii winien być gotów do zameldowania dowódcy armii wniosków z oceny nieprzyjaciela /środki napadu jądrowego, system zaopatrywania w środki napadu jądrowego, główne zgrupowania wojsk itp, które cele należy zniszczyć w pierwszej kolejności, system dowodzenia wojskami - SD armii polowych, korpusów armijnych i dywizji, ^{sposób} organizacji rozpoznania i do rozpoznania obiektów uderzeń jądrowych, organizacji dowodzenia wojskami raketowymi i artylerią, przedsięwzięć w zakresie bojowego zabezpieczenia działań wojsk raketowych /zabezpieczenie manewru, organizacja maskowania, siły i środki niezbędne do ochrony oddziałów raketowych, przygotowanie topogeodezyjne, zabezpieczenie inżynieryjne, meteorologiczne itp/, ^{sposób organizacji} oraz kontroli wyników uderzeń jądrowych.

Przy referowaniu zadań wojsk raketowych w zakresie zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii powinien przedstawić system ich zwalczania, organizację rozpoznania i do rozpoznania środków napadu jądrowego, ilość dyżurnych baterii, 1

Zadania oddziałów raket operacyjno-taktycznych i taktycznych oraz artylerii, organizacja dowodzenia tymi środkami, organizację kontroli wyników strzelania, współdziałanie z innymi środkami biorącymi udział w zwalczaniu środków napadu jądrowego nieprzyjaciela /lotnictwo desanty powietrzne, pododdziały rozpoznawczo-dywersyjne, radiotechniczne itp/.

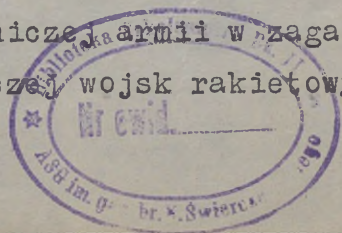
Ponadto dowódca wojsk raketowych i artylerii armii, powinien być gotów do zameldowania następujących danych o każdym zaplanowanym do zniszczenia obiekcie: typ rakiety, moc

ładunku jądowego, rodzaj i wysokość wybuchu jądowego lub ilość rakiet chemicznych na poszczególny obiekt, oczekiwany stopień zniszczenia jak również ogólny oczekiwany skutek uderzeń rakietowo-jądowych.

Konkretna treść propozycji składanych przez dowódcę wojsk rakietowych i artylerii armii, w każdym oddzielnym wypadku zależeć będzie od sytuacji bojowej i metody pracy dowódcy armii.

Planując użycie wojsk rakietowych i artylerii armii w operacji, dowódca wojsk rakietowych i artylerii armii ze swoim sztabem organizuje ścisłe współdziałanie z oddziałami sztabu armii i szefami służb. Współdziałanie to przede wszystkim przewiduje:

- współpracę z oddziałem rozpoznawczym sztabu armii, w zagadnieniach organizacji opracowania danych rozpoznania i określenia obiektów uderzeń jądowych;
- współpracę z oddziałem operacyjnym sztabu armii w zagadnieniach planowania uderzeń rakietowo-jądowych, organizacji wprowadzenia wojsk rakietowych i artylerii do rejonów rozwinięcia, przegrupowania wojsk rakietowych, wyznaczenia rejonów stanowisk startowych, określenie marszrut, przesunięć terminów gotowości, organizacji ochrony wojsk rakietowych i przedsięwzięć przeciwdziałania radiotechnicznego i maskowania;
- współpracę ze sztabem wojsk inżynieryjnych armii w zagadnieniach inżynieryjnego zabezpieczenia wojsk rakietowych, przygotowania rejonów stanowisk startowych i marszrut przesunięć
- współpracę z szefem obrony przeciwlotniczej armii w zagadnieniach organizacji obrony przeciwlotniczej wojsk rakietowych

- z środkami napadu powietrznego nieprzyjaciela;
- współpracę z szefem wojsk chemicznych armii w zagadnieniach przedsięwzięć dotyczących ochrony wojsk raketowych i artylerii przed środkami masowego rażenia nieprzyjaciela oraz stosowania broni chemicznej;
- współpracę z szefem łączności armii w zagadnieniach rozmieszczenia stanowisk dowodzenia oddziałów raketowych w położeniu wyjściowym i w toku trwania operacji oraz organizacji łączności z wojskami raketowymi;
- współpracę z szefem służby topograficznej armii w zakresie zabezpieczenia wojsk raketowych i artylerii w mapy, katalogi współrzędnych i założenia podstawowej sieci geodezyjnej;
- współpracę z kwatermistrzem armii w zakresie rozmieszczenia rejonów rozwinięcia pododdziałów raketowo-technicznych armii ich ochrony, marszrut dowozu rakiet i amunicji, zagadnień materiałowego i technicznego zabezpieczenia, ewakuacji i leczenia porażonych środkami masowego rażenia nieprzyjaciela.

1. Przygotowanie wojsk raketowych i artylerii armii do początku wojny.

Wojska raketowe i artyleria armii winny znajdować się w stałej gotowości bojowej do prowadzenia operacji zaczepnej, natychmiast z chwilą wybuchu wojny. Wojska raketowe i artyleria armii rozmieszczonej w pierwszym rzucie strategicznym, powinny być ukompletowane i gotowe do działań w trudnych warunkach sytuacji początkowego okresu wojny.

Rejony stanowisk ^{stanbowych} ~~strzeżonych~~ oddziałów raketowych armii jak i oddziałów przebywających na wzmocnienie armii powinny być zawczasu rozpoznane.

W rejonach tych powinny być przeprowadzone prace topogeodezyjne i inżynieryjne.

Inżynieryjne przygotowanie rejonów stanowisk startowych oddziałów raketowych w tym okresie polega na przygotowaniu dróg manewru zewnątrz rejonów i ukryć dla stanu osobowego. Zakres prac inżynieryjnych będzie uwarunkowany charakterem terenu, odległości rejonów od granicy i warunkami maskowania.

Dla każdego oddziału raketowego należy rozpoznać i wybrać po kilka rejonów ześrodkowania na każdym kierunku przewidywanego natarcia.

Marszruty wyprowadzenia /główne i zapasowe drogi objazdowe/ wojsk raketowych i artylerii z rejonów dyslokacji /z punktów wyładunkowych/ w rejonu ześrodkowania i w rejonu stanowisk, a także marszruty do podwozu rakiet powinny być także zawczasu rozpoznane i przygotowane.

Użycie wojsk raketowych w pierwszej operacji zaczepnej planuje się w okresie pokojowym.

Bezpośrednie przygotowanie ich do natarcia rozpoczyna się po otrzymaniu dyrektywy wyższego dowództwa.

Planowanie użycia wojsk raketowych w operacji zaczepnej zawiera:

- planowanie przemarszów i rozwinięcia wojsk raketowych;
- organizację walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela;
- planowanie uderzeń raketowo-jądrowych wojsk raketowych;
- planowanie przesunięć /manewru/ wojsk raketowych;
- przygotowanie dowodzenia wojskami raketowymi;
- organizację zaopatrzenia wojsk raketowych w wszelkiego rodzaju materiały oraz sprzęt;

W związku z tym, że planowanie użycia i organizację przygotowania wojsk raketowych przeprowadza się w warunkach pokojowych, to wszystkie zagadnienia są rozpracowywane przez dowódcę wojsk raketowych i artylerii armii z wykorzystaniem szefa sztabu i ściśle określonej ilości oficerów sztabu oraz związków taktycznych i oddziałów.

2. Planowanie rozwinięcia wojsk raketowych armii.

Wojska raketowe wyprowadzane są w rejony ześrodkowania i w rejony stanowisk startowych w okresie zagrożenia.

Oddziały rakiet operacyjno-taktycznych, w celu skrócenia czasu na przygotowanie uderzeń raketowo-jądrowych powinny być gotowe do wykonania zadań ogniowych z rejonów stanowisk startowych wybranych w pobliżu miejsc dyslokacji lub rejonów ześrodkowania, które należy zawczasu przygotować.

Dywizjony rakiet taktycznych i artyleria, z reguły będą znajdowały się przy swoich dywizjach w gotowości do zajęcia w jak najkrótszym czasie stanowisk startowych w celu wykonania zadań w ogniowym przygotowaniu i wsparciu natarcia.

W tym wypadku rozwinięcie może być dokonane w rejonach stanowisk startowych zawczasu przygotowanych lub z marszu.

W oddzielnych wypadkach, dywizjony rakiet taktycznych mogą być zawczasu przegrupowane bliżej granicy państwowej i rozwinięte w ugrupowanie bojowe.

Srodki rozpoznania w okresie zagrożenia powinny być rozwinięte i prowadzić rozpoznanie. Nie naruszając granicy państwowej prowadzą również rozpoznanie samoloty i śmigłowce.

Planowanie rozwinięcia wojsk raketowych i artylerii zawiera:

- wybranie rejonów ześrodkowania i rejonów stanowisk startowych /głównych i zapasowych/ dla oddziałów wojsk raketowych;
- wybranie dróg przemarszu i manewru;
- określenie kolejności i terminów zajęcia rejonów ześrodkowania lub rejonów stanowisk startowych;
- określenie terminów gotowości do wykonania zadań ognio-
wych;
- przedsięwzięcia zabezpieczenia bojowego.

3. Organizacja walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Walkę z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela organizuje dowódca armii.

Głównymi przedsięwzięciami organizacji walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela są:

1. Rozpoznanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela.
2. Wydzielenie odpowiedniej ilości środków i organizacja działalności baterii dyżurnych.
3. Organizacja i kierowanie ogniem środków wydzielonych do walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela.
4. Organizacja zaopatrzenia w rakiety i amunicję artyleryjską.
5. Organizacja kontroli wyników ognia.

Ponieważ w armii, walkę z środkami napadu jądrowego prowadzą przede wszystkim wojska raketowe, ^{wojska artylerii} dowódca wojsk raketowych i artylerii bezpośrednio organizuje tą walkę i na równi z dowódcą armii ponosi za jej wyniki pełną odpowiedzialność.

Rozpoznanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela organizuje sztab armii. Dowódca wojsk raketowych i artylerii armii swoimi środkami rozpoznawczymi organizuje rozpoznanie a przede wszystkim ^{rozpoznanie uzupełniające} dorozeznanie obiektów porażenia.

Główny wysiłek rozpoznania armii powinien być skierowany na wykrycie składów i punktów zaopatrzenia w broń specjalną, pododdziałów raketowych nieprzyjaciela i artylerii stosującej ładunki jądrowe.

Dane z rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela powinny być opracowane w jak najkrótszym czasie i natychmiast meldowane dowódcy armii i dowódcy wojsk raketowych i artylerii armii.

Uwzględniając podział i rozmieszczenie środków ogniowych dywizji i armii a także charakter środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, walkę z taktycznymi środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela winny prowadzić z reguły ogniowe środki dywizji, a walkę z operacyjno-taktycznymi środkami - środki armii.

Do chwili rozpoczęcia działań bojowych dowódca wojsk raketowych i artylerii armii określa:

- ilość baterii dyżurnych;
- z jakich dywizjonów raketowych należy je wydzielić;
- rejony stanowisk startowych pododdziałów dyżurnych;
- kolejność i terminy ich przygotowania;
- sygnały i sposób zajęcia stanowisk startowych przez baterie dyżurne;
- sposób zabezpieczenia pododdziałów dyżurnych w rakiety;
- organizację łączności z pododdziałami dyżurnymi.

W odniesieniu do dywizji, do obowiązków dowódcy wojsk raketowych i artylerii armii należy:

- organizacja dostarczania w swoim czasie danych z rozpoznania o taktycznych środkach napadu jądrowego nieprzyjaciela;
- organizacja zabezpieczenia dywizji w rakiety;

- wydzielenie dywizji niezbędnych środków rozpoznania;
- kontrola udzielanie pomocy dowódcom artylerii dywizji w ich pracy nad organizacją walki z środkami napadu jądrowego, nieprzyjaciela.

Na podstawie decyzji dowódcy armii, dowódca wojsk raketowych armii, podaje dowódcom artylerii dywizji ilość dyżurnych baterii, które należy wydzielić z dywizjonów rakiet taktycznych sposób wykorzystania artylerii do walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz sposób zabezpieczenia w rakiety.

W toku operacji, dowódca wojsk raketowych powinien zabezpieczyć nieprzerwaną gotowość pododdziałów rakiet operacyjno-taktycznych, rakiet taktycznych i artylerii dywizji do wykonania uderzeń na środki napadu jądrowego nieprzyjaciela.

W celu utrzymania stałej gotowości wojsk raketowych do zniszczenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela wyznacza się baterie dyżurne.

Bateria dyżurna znajduje się w podwyższonym stopniu gotowości /gotowość nr 2/ do wykonania zadania ogniowego:

- bateria rakiet operacyjno-taktycznych w 15-25' gotowości;
- bateria rakiet taktycznych w 8-10' gotowości.

Baterie dyżurne wyznacza się przede wszystkim do walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela.

W celu wykonania innych zadań mogą być wykorzystane tylko za zezwoleniem dowódcy armii.

Ilość wyznaczonych w armii baterii dyżurnych określa się warunkami sytuacji i zależy od składu sił i środków nieprzyjaciela oraz składu bojowego wojsk raketowych armii.

W obecnym okresie na podstawie doświadczeń z ćwiczeń, w armiach z reguły wyznacza się dwie baterie dyżurne rakiet operacyjno-taktycznych i po jednej baterii rakiet taktycznych na każdą dywizję pierwszego rzutu armii.

Pododdziały dyżurne, wypełniające zadania lub te które utraciły zdolność bojową, natychmiast zamienia się przez inne pododdziały. W czasie przesunięcia pododdziałów dyżurnych, na ich miejsce wyznacza się inne pododdziały, gotowe w tym czasie do wykonania zadań.

Pododdziały dyżurne zabezpiecza się w amunicję/jądrową i chemiczną/ w pierwszej kolejności. Z bateriami dyżurnymi powinna być zorganizowana pewnie działająca łączność. Przy tym należy dążyć do organizacji łączności bezpośredniej dowódcy wojsk rakietowych /dowódcy artylerii dywizji/ z bateriami dyżurnymi, eliminując dowódcę brygady rakiet operacyjno-taktycznych /dowódcę dywizjonu rakiet taktycznych/. Ma to na celu skrócenie czasu na przekazywanie komend. Kontrolę wyników uderzeń rakietowo-jądrowych, wykonanych na środki napadu jądrowego nieprzyjaciela, organizuje dowódca wojsk rakietowych armii środkami armii.

5. Planowanie ognia wojsk rakietowych armii.

Zgodnie z wytycznymi dowódcy wojsk rakietowych Frontu oraz decyzją dowódcy armii, dowódca wojsk rakietowych armii oraz jego sztab mogą zawczasu planować ogień wojsk rakietowych na okres ogniowego przygotowania i wsparcia natarcia w pierwszej operacji.

Planowanie ognia wojsk rakietowych polega na określeniu: zakresu zadań, możliwości ogniowych wojsk rakietowych, mocy

ładunków jądrowych, ilości i typów rakiet do zniszczenia obiektów nieprzyjaciela; podziały zadań między wykonawców, czasu i kolejności zniszczenia obiektów nieprzyjaciela oraz czasu i kolejności opracowania dokumentów planowania.

Możliwości ogniowe wojsk raketowych określa się na podstawie:

- a/ ilości wyrzutni rakiet operacyjno-taktycznych i rakiet taktycznych, które mogą brać udział w grupowym i zmasowanym uderzeniu raketowo-jądrowym oraz zasięgu ich ognia;
- b/ ilości rakiet z ładunkami jądrowymi, które mają być użyte w uderzeniu raketowo-jądrowym.

Określając ilość wyrzutni, mogących brać udział w grupowych i zmasowanych uderzeniach nie należy brać pod uwagę baterii dyżurnych, wydzielonych do walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Ilość rakiet z ładunkami jądrowymi określa się na podstawie charakteru obiektu i wykonywanego zadania, stanu rakiet i ilości wyrzutni, które mogą być użyte do wykonania zadania.

Dane o nieprzyjacielu przy planowaniu pierwszej operacji będą niewystarczające. Można tylko przewidywać możliwe warianty ugrupowania wojsk nieprzyjaciela na kierunkach przejścia wojsk armii do natarcia. Konkretnie dane o rozmieszczeniu wojsk nieprzyjaciela można będzie zebrać dopiero w okresie zagrożenia lub z chwilą rozpoczęcia działań wojennych.

W związku z powyższym, planowanie ognia wojsk raketowych na okres ogniowego przygotowania i ogniowego wsparcia natarcia, do czasu rozpoczęcia działań bojowych, będzie miało charakter orientacyjny.

W tych warunkach istnieje możliwość zaplanowania uderzeń jądrowych tylko na zawczasu przygotowane obiekty nieprzyjaciela /punkty oporu, na kierunkach natarcia dywizji i pułku, miejsca stałej dyslokacji wojsk, stanowiska dowodzenia, składy amunicji, węzły komunikacyjne i inne/.

Szerokie zastosowanie znajdzie wyznaczenie obiektów zapasowych do wykonania uderzeń jądrowych, ponieważ nie będzie możliwości dokładnego określenia, które obiekty będą wykorzystane przez nieprzyjaciela z chwilą rozpoczęcia się wojny. Oprócz tego, dla zapewnienia skuteczności porażenia najważniejszych obiektów należy wyznaczać na każdy z nich po dwie wyrzutnie, przy czym dla jednej z nich obiekt ten będzie zasadniczym, a dla drugiej - zapasowym.

Planowanie ognia na okres ogniowego wsparcia natarcia przeprowadza się orientacyjnie, polega ono na określeniu rejonów ogniowego porażenia, określeniu zużycia rakiet dla zabezpieczenia wykonywanych przez armię zadań w toku operacji, podziału wysiłków działania wojsk raketowych na poszczególnych kierunkach działań.

W wyniku zmian ilości i ważności obiektów w ugrupowaniu nieprzyjaciela należy systematycznie ^{przeurowić} udokładniać wyniki planowania.

Planując uderzenia raketowo-jądrowe zgodnie z postawionymi zadaniami, sztab wojsk raketowych armii określa:

- obiekty uderzenia /zasadnicze i zapasowe/;
- moc ładunków jądrowych do zniszczenia każdego obiektu;
- rodzaj i wysokość wybuchu, warunki bezpieczeństwa wojsk własnych;
- jaki oddział/pododdział/ będzie wykonywał dane zadania;

- oczekiwany stopień rażenia obiektu.

Na każdy obiekt porażenia ogniowego, sztab wojsk raketowych i artylerii armii ustala, które pododdziały przewiduje się do prowadzenia ognia po danym obiekcie oraz ilość i moc pocisków jądrowych.

Moc uderzeń jądrowych do zniszczenia /obezwładnienia/ obiektów i oczekiwany stopień rażenia ich określa się przy pomocy specjalnych tabel i wykresów w zależności od typu rakiety i charakteru obiektu.

W natarciu mogą być stosowane wybuchy powietrzne/niskie wysokie i bardzo wysokie /^{over} jak: naziemne wybuchy jądrowe.

Wybuchy powietrzne stosuje się w warunkach gdy trzeba wykluczyć silne radioaktywne skażenie terenu. Wybuchy naziemne stosuje się w wypadku, gdy jednocześnie ze zniszczeniem danego obiektu, należy w rejonie wybuchu stworzyć silne radioaktywne skażenia terenu w celu zwiększenia stopnia rażenia nieprzyjaciela, uniemożliwić mu manewr oraz przebywanie i działanie w skażonym terenie.

Wybuchy naziemne należy planować z takim wyliczeniem aby przesuwający się radioaktywny obłok nie dosięgnął wojsk własnych lub z chwilą ich wejścia na ten ślad promieniowania osiągnęło bezpieczne wielkości natężenia.

W natarciu wybuchy naziemne mogą być wykonywane tylko na obiekty rozmieszczenia w głębi ugrupowania nieprzyjaciela, a przy sprzyjających kierunkach wiatru na skrzydłach działania wojsk własnych.

Podczas planowania wybuchów naziemnych, sztab wojsk raketowych armii powinien określić:

- rozmiary śladu obłoku radioaktywnego i natężenie promieniowania;
- bezpieczną odległość od punktów przygotowania danych wybuchów, wykluczających możliwość rażenia wojsk własnych;
- możliwość pokonania rejonów skażonych i otrzymane przy tym dawki napromieniowania;
- przewidywany stopień rażenia wojsk nieprzyjaciela w rezultacie skażenia terenu.

Pas bezpieczeństwa przy wykonywaniu wybuchów powietrznych określa się przy pomocy wykresów lub wzoru jako suma promienia wykluczającego porażenie nacierających wojsk i czterech sumarycznych błędów uchyleń w odległości lub kierunku, w zależności od kształtu linii frontu. Uderzenie jądrowe w tym wypadku powinno być wykonane przed podejściem pododdziałów do tej rubieży.

Przy użyciu rakiet z ładunkiem chemicznym wspólnie z rakietami jądrowymi należy mieć na uwadze, że wspólne ich użycie na ten sam obiekt jest niecelowe.

Obiekty uderzeń rakietami chemicznymi, powinno wyznaczać się nie bliżej jak 3-5 km od planowanych punktów przygotowania uderzeń jądrowych. Oprócz tego, planując uderzenia rakietami chemicznymi uwzględnia się pas bezpieczeństwa wojsk własnych.

5. Planowanie przesunięć wojsk raketowych armii.

Przesunięcie w swoim czasie wojsk raketowych przy wysokim tempie natarcia jest warunkiem efektywnego ich wykorzystania.

Przesunięcie wojsk raketowych armii powinno być zgrane z działaniami dywizji zmechanizowanych i pancernych.

Osiąga się to przez zabezpieczenie gotowości bojowej wszystkich lub części pododdziałów wojsk raketowych w czasie: wprowadzenia do bitwy drugiego rzutu /odwołu/, prowadzenia bitwy lub boju spotkaniowego, rozbicia zgrupowania przeciwuderzeniowego nieprzyjaciela, forsowania dużych przeszkód wodnych i wykonywania innych zadań o znaczeniu armijnym.

Realność planowania przesunięć oddziałów wojsk raketowych z działaniami wojsk osiąga się również przez to, że początek przesunięcia i gotowość w nowych rejonach stanowisk startowych określa się nie czasem astronomicznym, lecz rubieżami osiąganymi przez czołgi i piechotę w czasie natarcia.

W czasie przesunięcia oddziałów raketowych powinna być zapewniona stała gotowość pododdziałów dyżurnych do zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i nieprzerwanego wsparcia ogniowego wojsk. W związku z tym armijna brygada rakiet operacyjno-taktycznych przesuwa się z reguły dywizjonami.

W czasie przesunięcia dywizjonów armijnej brygady rakiet operacyjno-taktycznych, gotowość ogniowa dywizjonu, który pierwszy rozpoczyna przesunięcie powinna być osiągnięta w momencie, gdy głębokość rażenia dywizjonu pozostającego w poprzednim rejonie będzie nie mniejsza jak 50 km. Natomiast maksymalnym terminem przebywania dywizjonu w poprzednim rejonie jest moment kiedy donośność jego ognia równa się donośności ognia rakiet taktycznych.

Dywizjon, przesuwany się w drugiej kolejności powinien rozpocząć przesunięcia, zaraz po osiągnięciu gotowości przez dywizjon przesuwany się w pierwszej kolejności.

Oddziały raketowe należy przesuwać w jak najkrótszym czasie, dlatego marsz należy wykonywać z maksymalną dopuszczalną

prędkością, skracać do minimum czas potrzebny na: zwinięcie ugrupowania bojowego i forsowanie kolumny oraz rozwinięcie w nowym rejonie stanowisk startowych i przygotowania pierwszego strzału.

Na podstawie doświadczeń przyjmuje się następujące normy

- tempo marszu w dzień 20-25 km/godz, w nocy 15-20 km/godz;
- opuszczenie stanowiska startowego baterii 4-6', a przy pionowy położeniu rakiety 15-25'/opuszczenie stanowiska startowego dla rakiet taktycznych 2-3'/;
- rozwinięcie ugrupowania bojowego w przygotowanym rejonie z wyjściem baterii na stanowiska startowe i przygotowanie rakiet do strzału - 35-55' dla pododdziałów rakiet taktycznych do 15'/;

Przy rozwinięciu w nocy normy czasu zwiększają się o 25 %.

Powyższe normy mogą być osiągnięte przez dobrze zorganizowane zabezpieczenie marszu oraz przez uprzednie wykonanie prac topograficznych i dowiązanie stanowisk startowych oraz zorganizowanie meteorologicznego zabezpieczenia strzelań.

W celu uprzedniego rozpoznania i dowiązania elementów ugrupowania bojowego wysyła się grupę rekonesansową, w takim czasie aby przybyła ona w nowy rejon stanowisk startowych 3-4 godziny wcześniej niż oddziały rakietowe /w nocy 5-6 godzin wcześniej/.

W ogólnym przypadku grupa rekonesansowa, wyposażona we wszystko co jest niezbędne do wykonania zadania, powinna przybyć w nowy rejon stanowisk startowych z takim obliczeniem, aby rozpocząć pracę bezpośrednio po zajęciu go przez wojska własne.

W warunkach szybko rozwijającej się sytuacji bojowej i wysokiego tempa natarcia, oddziały rakietowe powinny być przygotowane do rozwinięcia z marszu w nieprzygotowanym rejonie.

Dlatego też każdy przesuwany się oddział raketowy powinien być samodzielny pod względem topogeodezyjnym /możliwości dowiązania elementów ugrupowania bojowego/ i meteorologicznym. Dlatego w kolumnie pododdziału powinny być zmechanizowane środki dowiązania topograficznego i stacje meteorologiczne lub zabezpieczona możliwość otrzymywania komunikatów meteorologicznych.

Na rozwinięcie z marszu w nieprzygotowanym rejonie potrzeba dla baterii rakiet operacyjno-taktycznych od 40 do 60 minut /baterii rakiet taktycznych 20-50 / a dywizjonu rakiet operacyjno-taktycznych 60-80 minut /dywizjonu rakiet taktycznych -30-50 minut/.

Duże znaczenie dla sprawnego przesunięcia oddziałów raketowych ma stan dróg, ich przygotowanie, ochrona oraz sprawnie działająca służba regulacji ruchu.

Biorąc pod uwagę duże znaczenie wojsk raketowych w wykonywaniu zadań operacji, zabezpieczenie ich manewru jest bardzo ważnym zadaniem sztabu armii i sztabu wojsk raketowych i artylerii armii.

Przy wysokich tempach natarcia istnieje konieczność przesuwania pododdziałów raketowych w dowolnej porze doby. Jednakże należy dążyć do tego, aby pododdziały raketowe wykonywały marsz i rozwijały się lub tylko rozwijały się w warunkach ograniczonej widoczności. Nie wyklucza to możliwości przesuwania oddziałów raketowych w dzień.

Planowanie przesunięć wojsk raketowych armii obejmuje wyznaczenie marszrut oraz ich podział między oddziały raketowe, określenie kolejności przesunięć poszczególnych oddziałów wojsk raketowych; ^{rytmów i nabeleży} doprowadzenie zadań do podwładnych.

Przesunięcia pododdziałów raketowych, sztab wojsk raketowych i artylerii armii planuje wspólnie z oddziałem operacyjnym sztabu armii na podstawie decyzji dowódcy armii o wykonaniu uderzeń jądrowych i wytycznych dowódcy wojsk raketowych i artylerii armii z uwzględnieniem użycia rakiet frontowych.

Przesunięcia pododdziałów rakiet operacyjno-taktycznych, planuje się na całą głębokość operacji. Wyniki planowania przesunięć nanosi się na mapę kierowania ogniem i doprowadza się do wykonawców w postaci zarządzeń bojowych. Na mapę kierowania ogniem po zaplanowaniu przesunięć nanosi się wyjściowe rejony stanowisk startowych, marszruty przesunięć każdego oddziału, nowe rejony stanowisk startowych i ilość baterii dyżurnych z każdego oddziału w tych rejonach oraz kolejność przesunięć, oprócz tego nanosi się rubieże po opanowaniu których przez piechotę i czołgi planuje się rozpoczęcie przesunięcia oraz rubieże osiągnięcia gotowości ogniowej w nowym rejonie:

Ponadto na mapie kierowania ogniem, w formie legendy wykazuje się przedsięwzięcia bojowego zabezpieczenia przesunięć oraz sygnały.

W czasie planowania przesunięć celowe jest posługiwanie się następującą metodą. Określić kolejność przesunięć dywizjonów. Odpowiednio do gwarantowanej odległości strzelania na mapie kierowania ogniem z rejonu stanowisk startowych dywizjonu, który przesuwa się w drugiej kolejności, zakreśla się linię zasięgu ognia.

Od tej linii w stronę wojsk własnych na odległości 50 km zaznaczyć rubież, po opanowaniu której przez czołgi i piechotę dywizjon przesuwany się w pierwszej kolejności powinien osiągnąć gotowość do prowadzenia ognia /rubież gotowości/.

Od tej rubieży w stronę wojsk własnych na odległości 30-50 km/ odległość rejonu stanowisk startowych rakiet operacyjno-taktycznych od przedniego skraju wojsk/ z uwzględnieniem charakteru terenu i innych czynników /stan dróg, ukryć naturalnych/, wybiera się na mapie rejon stanowisk startowych. Następnie mierzy się odległość między poprzednim i nowym rejonem stanowisk startowych i określa się czas na jej pokonanie. Do tego czasu należy dodać czas potrzebny na zwinięcie i formowanie kolumny oraz rozwinięcie i osiągnięcie gotowości do strzału w nowym rejonie. Otrzymany sumaryczny czas należy przemnożyć przez średnie tempo natarcia i otrzyma się odległość którą pokonają czołgi i piechota w czasie przesunięcia dywizjonu. Odległość tą odmierzamy od rubieży gotowości i otrzymamy rubież, po opanowaniu której przez czołgi i piechotę dywizjon winien rozpocząć przesunięcie /rubież rozpoczęcia przesunięcia/.

Analogicznie postępuje się przy planowaniu przesunięć w tych wypadkach, kiedy gotowość dywizjonu wyznacza się w zależności od zadań wojsk lub kiedy należy zabezpieczyć gotowość dywizjonu z momentem wyjścia czołgów i piechoty na określoną rubież.

Przesunięcie drugiego dywizjonu może być rozpoczęte zaraz po osiągnięciu gotowości przez dywizjon pierwszy, lecz nie później niż w czasie gdy jego donośność ognia zrówna się z donośnością rakiet taktycznych. W związku z tym oznacza się rubież, po osiągnięciu której przez czołgi i piechotę, należy rozpocząć przesunięcie drugiego dywizjonu. Następnie zmierzy się na mapie odległość przesunięcia i określa się czas na jej pokonanie. Do tego czasu dodajemy czas na zwinięcie i rozwinięcie.

Otrzymany wynik mnożymy przez średnie tempo natarcia i otrzymujemy odległość, którą pokonają czołgi i piechota w czasie przesunięcia dywizjonu. Odległość tą odmierza się od rubieży początku przesunięcia w stronę od własnych wojsk i otrzymujemy rubież, po opanowaniu której przez czołgi i piechotę, dywizjon powinien osiągnąć gotowość /rubież gotowości/ bojową. Od rubieży gotowości bojowej w stronę wojsk własnych na odległości 30-50 km z uwzględnieniem właściwości terenu wybieramy nowy rejon stanowisk startowych.

Przesunięcia dywizjonu rakiet taktycznych i artylerii planuje sztab artylerii dywizji. Sztab wojsk raketowych i artylerii armii, odnośnie planowania przesunięć dywizjonów rakiet taktycznych, określa ilość pododdziałów rakiet taktycznych, orientacyjnie rejony stanowisk startowych i terminy ich gotowości w celu zabezpieczenia wykonania zadań o znaczeniu armijnym (wprowadzenie do bitwy drugiego rzutu armii, odparcie przeciwouderzenia nieprzyjaciela i inne/.

IV Dowodzenie wojskami rak. i art. oraz kierowanie ogniem w czasie operacji.

1. Dowodzenie wojskami raketowymi i artylerią w okresie rozwinięcia wojsk i w czasie ogniowego przygotowania natarcia.

W okresie zagrożenia dowódca wojsk raketowych i artylerii armii wraz ze swoim sztabem zgodnie z decyzją dowódcy armii i rezultatami rozpoznania nieprzyjaciela precyzuje zawczasu wykonane planowanie uderzeń raketowo-jądrowych i doprowadza zadania do podwładnych. Wojska raketowe i artylerię wyprowadza się w rejony ześrodkowania lub w rejony stanowisk startowych, na rozkaz dowódcy armii i przygotowuje się je do wykonania zadań.

Z początkiem rozwinięcia wojsk, sztab wojsk raketowych i artylerii armii organizuje zabezpieczenie meteorologiczne

strzelania i kontrolę gotowości oddziałów /pododdziałów/ raketowych i artylerii; organizuje spotkanie i rozwinięcie pododdziałów /oddziałów/ raketowych i artylerii przybywających na wzmocnienie armii i przygotowuje im zadania.

Szef służby uzbrojenia armii organizuje dowóz amunicji i sprzętu /w tym również rakiety i głowice bojowe/ do oddziałów i pododdziałów wojsk raketowych i artylerii.

Zgodnie z zarządzeniem dowódcy armii, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii podaje komendę /sygnał/ do otwarcia ognia przez pododdziały raketowe i artylerię. Jeżeli nieprzyjaciel wykona uderzenia jądrowe na pododdziały raketowe i artylerię, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii i jego sztab ustala aktualny stan pododdziałów raketowych i artylerii, wydaje zarządzenie w celu likwidacji skutków uderzeń jądrowych nieprzyjaciela i podejmuje niezbędne przedsięwzięcia w celu przywrócenia gotowości bojowej, pododdziałów i uzupełnia system ognia.

Przy nieznacznych startach pododdziałów raketowych i artylerii, wystarczającym będzie wykorzystanie rezerwy amunicji i rakiet oraz postawi^{na} dodatkow^{ych} zada^{nia} pododdziałom /oddziałom/. Przy znacznych startach, dowódca wojsk raketowych i artylerii podejmuje niezbędne kroki w celu uzupełniającego dowozu amunicji i rakiet z frontowych /okręgowych/ składów.

Przedsięwzięcia w celu likwidacji skutków uderzeń jądrowych i przywrócenia gotowości bojowej pododdziałów /oddziałów/ raketowych i artylerii, winny być wykonane w jak najkrótszym czasie i tak nakierowane, aby w podanym przez dowódcę armii terminie, większość pododdziałów raketowych i artylerii była gotowa do prowadzenia ognia.

Z chwilą rozpoczęcia się działań bojowych, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii, powinien zabezpieczyć nieprzerwaną gotowość pododdziałów dyżurnych rakiet taktycznych i operacyjno-taktycznych do walki z środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela. W tym celu nieprzerwanie zaopatruje się wyznaczone pododdziały w rakiety i sprzęt, przewiduje się zamianę pododdziałów, które utraciły zdolność bojową, przez drugie pododdziały, utrzymuje się bezpośrednią łączność z dywizjonem rakiet operacyjno-taktycznych, z którego wyznaczone zostały pododdziały dyżurne.

W czasie ogniowego przygotowania natarcia, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii, poprzez sztab i osobiście, przeprowadza kontrolę działalności pododdziałów raketowych i artylerii, a szczególnie rezultatów uderzeń raketowo-jądrowych.

Z chwilą rozpoczęcia natarcia, podejmuje odpowiednie przedsięwzięcia, w celu dokonania przesunięć pododdziałów raketowych w odpowiednim czasie.

Po ocenie skutków uderzeń jądrowych i rozpoznania nieprzyjaciela w czasie ogniowego przygotowania natarcia, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii precyzuje zadania wojsk raketowych na okres ogniowego wsparcia natarcia i podejmuje środki, w celu rażenia nowo-wykrytych i nierażonych obiektów nieprzyjaciela.

2. Kierowanie ogniem i manewrem przy opanowaniu z marszu poszczególnych rubieży obronnych nieprzyjaciela.

Kierując ogniem i manewrem wojsk raketowych i artylerią armii, w celu opanowania z marszu rubieży i rejonów obronnych, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii powinien:

- na długo przed podejściem do prawdopodobnych rubieży obronnych nieprzyjaciela, wzmocnić rozpoznanie tych rubieży, a także odwodów nieprzyjaciela na kierunkach natarcia dywizji;
- mieć w stałej gotowości dostateczną ilość baterii dyżurnych rakiet operacyjno-taktycznych, w celu rażenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela;
- w odpowiednim czasie wydzielić i dostarczyć do dywizji, szczególnie nacierających w oderwaniu od głównych sił, ładunków jądrowych, chemicznych i amunicji zwykłej;
- w odpowiednim czasie przesunąć do przodu pododdziały rakiet operacyjno-taktycznych, w celu stworzenia najbardziej sprzyjających warunków do rażenia środków napadu jądrowego i stanowisk dowodzenia nieprzyjaciela, na jego prawdopodobnych rubieżach obronnych;
- zgodnie z decyzją dowódcy armii, rozwinąć na zagrożonym skrzydle odwód przeciwpancerny armii;
- nieprzerwanie informować dowódców artylerii dywizji o wszystkich przedsięwzięciach, dokonywanych przez armię w celu opanowania z marszu przez dywizję, rubieży i rejonów obronnych nieprzyjaciela.

W celu szybkiego uchwycenia rubieży obronnych, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii podejmuje odpowiednie przedsięwzięcia do zniszczenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, planuje wykonanie uderzeń raketowo-jądrowych na odwody nieprzyjaciela, wysuwanych do zajęcia rubieży lub bezpośrednio na rubieży, jeżeli nieprzyjaciel zdążył ją zająć.

Na kierunku głównego uderzenia, przy podejściu do rubieży obronnej, jednocześnie kilku dywizji, dowódca wojsk raketowych

i artylerii armii, planuje wykonanie krótkiego przygotowania ogniowego.

W oddzielnych wypadkach, może być przeprowadzona centralizacja kierowania ogniem pododdziałów rakiet taktycznych, w celu wykonania grupowego lub zmasowanego uderzenia raketowo-jądrowego na rubież obronną nieprzyjaciela. Po podejściu poszczególnych dywizji do rubieży obrony w różnym czasie, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii przez wykonanie uderzeń raketowo-jądrowych swoimi środkami, może przyczyniać się do nieprzerwanego przesuwania się dywizji.

Działalność dowódcy wojsk raketowych i artylerii armii w każdym konkretnym wypadku będzie wynikać z zaistniałej sytuacji.

3. Kierowanie ogniem i manewrem przy rozgromieniu zgrupowania przeciwuderzeniowego nieprzyjaciela.

We współczesnych warunkach, armia ogólnowojskowa zdolna jest rozbić zgrupowania przeciwuderzeniowe nieprzyjaciela w rejonach ześrodkowania na długo przed ich wejściem w bezpośrednią styczność w nacierającymi wojskami.

W rozbiciu zgrupowań przeciwuderzeniowych nieprzyjaciela do momentu ich wejścia w bezpośrednią styczność z naszymi wojskami, zasadnicza rola przypada broni raketowo-jądrowej.

W celu osiągnięcia zaplanowanych zadań w rozbiciu zgrupowań przeciwuderzeniowych nieprzyjaciela, konieczne jest dokładne rozpoznanie tych zgrupowań i osiągnięcie w swoim czasie gotowości bojowej przez wojska raketowe armii.

Rozpoznanie powinno ustalić rejony rozwinięcia środków napadu jądrowego na prawdopodobnych kierunkach przeciwuderzeń nieprzyjaciela.

Nieprzyjaciel, w celu zabezpieczenia wysunięcia i rozwinięcia zgrupowania przeciwuderzeniowego oraz wykonania przeciwwuderzenia, będzie przedwcześnie /na 3-5 godzin i więcej/ wysuwał na stanowiska startowe, takie środki napadu jądrowego jak "Corporal", "Redstone" i samoloty-pociski "Matador".

Wysiłkiem wszystkich rodzajów rozpoznania należy ustalić ten moment i we właściwym czasie wykryć środki napadu jądrowego nieprzyjaciela i tym samym stworzyć warunki sprzyjające do walki z tymi środkami.

W celu efektywnego rażenia odwodów, powinny one być wykryte w rejonach ześrodkowania, w portach, na lotniskach, stacjach kolejowych oraz i przy ich wyciąganiu.

Idealnym wypadkiem rozbicia zgrupowania przeciwuderzeniowego, będzie zadanie odwodom nieprzyjaciela takich strat, które spowodują niemożliwość ich użycia w przeciwuderzeniu, a zatem doprowadzą do całkowitego zerwania przygotowywanego przez nieprzyjaciela uderzenia.

Rozbicie zgrupowań przeciwuderzeniowych nieprzyjaciela przed wejściem ich w bezpośrednią styczność z naszymi wojskami jest ważnym zadaniem, zabezpieczającym nieprzerwane natarcie.

Zgrupowanie przeciwuderzeniowe nieprzyjaciela, wykryte w rejonach ześrodkowania, w zależności od jego ilościowego i jakościowego składu, stopnia ukrycia, istnienia danych z rozpoznania o konkretnym rozmieszczeniu oddziałów /pododdziałów/ wewnątrz rejonu ześrodkowania, może być rażone natychmiast lub z początkiem jego wymarszu.

Znacznie trudniej jest prowadzić walkę ze zgrupowaniem przeciwuderzeniowym w czasie marszu.

W tym wypadku celowo jest używać do rażenia nieprzyjaciela lotnictwa, a także pojedyncze naziemne uderzenia jądrowe, w celu skażenia dróg manewru.

Należy mieć na uwadze, że sytuacja nie zawsze pozwoli wykryć we właściwym czasie przygotowania nieprzyjaciela do wykonania przeciwuderzenia. W tych wypadkach należy dążyć do jak-największego rażenia zgrupowania przeciwuderzeniowego nieprzyjaciela na rubieżach jego rozwinięcia. Wojska zgrupowania przeciwuderzeniowego nieprzyjaciela na rubieży rozwinięcia będą rażone przede wszystkim, uderzeniami jądrowymi rakiet taktycznych, we współdziałaniu z ogniem artylerii.

Rakiety operacyjno-taktyczne będą użyte do rażenia drugiego rzutów /odwodów/ zgrupowania przeciwuderzeniowego i jej punktów dowodzenia.

Przy rozbiciu zgrupowania przeciwuderzeniowego nieprzyjaciela i odparcie jego przeciwuderzenia, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii centralizuje kierowanie ogniem wojsk raketowych. W pierwszej kolejności, podejmuje on kroki mające na celu zniszczenie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Przy jednoczesnym użyciu pododdziałów /oddziałów/ raketowych i artylerii, do rażenia zgrupowania przeciwuderzeniowego nieprzyjaciela w rejonach ześrodkowania i w czasie marszu, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii, zgodnie z decyzją dowódcy armii, uzgadnia ze sztabem lotnictwa cele i terminy uderzeń raketowo-jądrowych z działalnością lotnictwa.

Jeżeli nieprzyjacielowi udało się, w czasie przygotowania przeciwuderzenia, rozwinąć środki napadu jądrowego i wykonać na

nasze wojska uderzenia jądrowe, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii ustala aktualny stan pododdziałów raketowych i artylerii, ^{precyzyjne} udokładnia zadania, przygotowuje i wykonuje uderzenia raketowo-jądrowe na zgrupowanie przeciwuderzeniowe, podejmuje przedsięwzięcia w celu likwidacji skutków uderzeń jądrowych wykonanych przez nieprzyjaciela i organizuje uzupełnienie pododdziałów w amunicję.

4. Kierowanie ogniem i manewrem przy forsowaniu dużych przeszkód wodnych.

Z reguły forsowanie przeszkód wodnych przez związki taktyczne, winno być wykonywane z marszu bez obniżenia tempa natarcia.

W wykonaniu tego zadania wojska raketowe będą odgrywać decydującą rolę. Głównymi zadaniami wykonywanymi przez wojska raketowe i artylerię przy forsowaniu przeszkód wodnych będą;

- zniszczenie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela;
- rażenie odwodów nieprzyjaciela, celem wzbronienia organizacji obrony na przeszkodach wodnych;
- rażenie siły żywej i środków ogniowych w punktach oporu, organizowanych na przeszkodach wodnych;
- obezwładnienie /niszczenie/ artylerii nieprzyjaciela w czasie podejścia wojsk własnych do przeszkody wodnej w czasie jej forsowania i rozwijanie natarcia na przeciwległym brzegu;
- zabezpieczenie wysadzenia i działania powietrznych desantów taktycznych na przeciwległym brzegu;
- rażenie odwodów nieprzyjaciela podchodzących do odcinków forsowania.

Dowódca wojsk raketowych i artylerii armii oraz jego sztab realizując kierowanie ogniem i manewrem pododdziałów raketowych i artylerii w interesach forsowania dużych przeszkód wodnych z marszu organizuje:

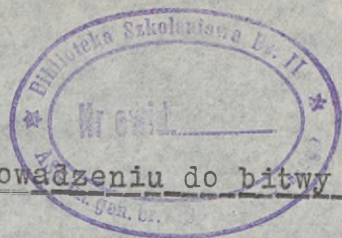
- dokładne rozpoznanie nieprzyjaciela na rubieży przeszkody wodnej i na kierunkach działania dywizji;
- zgodnie z decyzją dowódcy armii, konieczny manewr pododdziałów wojsk raketowych i artylerii;
- kierowanie ogniem rakiet operacyjno-taktycznych, w celu zniszczenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, przy zabezpieczeniu wysadzenia desantów powietrznych.

W czasie forsowania, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii organizuje przeprawę pododdziałów raketowych przez przeszkodę wodną.

Kierując manewrem pododdziałów raketowych, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii powinien zabezpieczyć w odpowiednim terminie ich gotowość do zniszczenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i rażenia jego odwodów operacyjnych.

Wzmocnienie związków taktycznych na kierunkach forsowania dużych przeszkód wodnych pododdziałami wojsk raketowych, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii realizuje, przede wszystkim przez wykonanie manewru ogniem, a także poprzez manewr ładunków jądrowych.

Wysadzenie i działanie desantów powietrznych, zabezpiecza się w pierwszej kolejności uderzeniami raketowo-jądrowymi raket taktycznych i operacyjno-taktycznych.

6. Kierowanie ogniem i manewrem przy wprowadzeniu do bitwy drugiego rzutu armii.

W czasie podejmowania decyzji na wprowadzenie do bitwy drugiego rzutu armii, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii określa zasadnicze zagadnienia użycia wojsk raketowych i artylerii armii, które przedstawia dowódcy armii zgodnie z jego wymaganiami.

Do zagadnień tych należy zaliczyć:

- przegrupowanie wojsk raketowych i artylerii armii, wzmocnienie dywizji wchodzących do walki oraz zadania wojsk raketowych;
- sposób wsparcia ogniowego, wprowadzanie drugiego rzutu armii;
- zużycie ładunków jądrowych, chemicznych i amunicji zwykłej;
- terminy gotowości wojsk raketowych.

Po przyjęciu decyzji na wprowadzenie do bitwy drugiego rzutu armii, dowódca wojsk raketowych i artylerii armii i jego sztab, organizują rozpoznanie w pasie wprowadzenia dywizji do bitwy; manewr pododdziałów artylerii, w celu wzmocnienia wprowadzanych dywizji; dostarczenie wszystkich rodzajów amunicji do pododdziałów raketowych i artylerii; organizują kontrolę i udzielają pomocy dowódcom artylerii dywizji w ich pracy nad przygotowaniem dywizjonów raketowych i artylerii do wykonania zadań ogniowych.

Sztab wojsk raketowych i artylerii armii organizuje fotografowanie uzupełniające pas wprowadzenia do bitwy drugiego rzutu armii, a szczególnie w rejonie rubieży wprowadzenia, z takim wyliczeniem, aby nie później, jak na 2 godziny przed wprowadzeniem dywizji do bitwy, dostarczyć do sztabów artylerii dywizji rezultaty fotografowania, które będą wykorzystane przy planowaniu ognia.

Pododdziały artylerii podporządkowane dywizjom, wchodzącym do bitwy, zawczasu wyprowadza się je z walki na marszrutę przesuwania się drugiego rzutu armii.

Zadania wykonywane przez wojska raketowe i artylerię, przy wprowadzeniu do bitwy drugiego rzutu armii, kolejność ich wykonania oraz stopień centralizacji kierowania ogniem określa się, wychodząc z konkretnej sytuacji bojowej.

Jeżeli do zabezpieczenia wprowadzenia do bitwy drugiego rzutu armii przewiduje się wykorzystanie dywizjonów raketowych i artylerii dywizji nacierających na kierunku wprowadzenia drugiego rzutu armii; zadania i sposób ich wykonania określa dowódca wojsk raketowych i artylerii armii.

Dowódca wojsk raketowych i artylerii armii, z chwilą wyruszenia drugiego rzutu armii, podejmuje środki w celu wzmocnienia rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela w pasie wprowadzenia i na skrzydłach, zwiększa ilość baterii dyżurnych rakiet operacyjno-taktycznych, zabezpiecza gotowość bojową wszystkich pododdziałów raketowych armii.

Rażenie odwodów nieprzyjaciela, jeszcze przed zajęciem przez nich obronnych rubieży lub wykonania przeciwuderzenia, jest ważnym zadaniem wojsk raketowych.

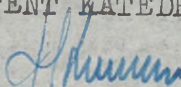
Odwody te, winny być rażone natychmiast po ich wykryciu. Oprócz wyżej wskazanych zadań pododdziały rakiet operacyjno-taktycznych będą użyte do rażenia punktów dowodzenia, obiektów tyłowych i samolotów na lotniskach.

Dywizjony rakiet taktycznych i artylerii dywizji wchodzących do bitwy, przesuują się na czele sił głównych swoich dywizji lub wprzodzie, za oddziałami wydzielonymi, a po podejściu

do rubieży wprowadzenia, rozwijają się z marszu i przygotowują się do prowadzenia ognia.

Przy podejściu piechoty i czołgów do obiektów nieprzyjaciela na bezpieczną odległość od własnych uderzeń jądrowych /4-5 km/, na sygnały dowódców dywizji za zezwoleniem dowódcy armii, dywizjony rakiet taktycznych dywizji wykonują uderzenia jądrowe na punkty oporu i oddziały taktyczne, artyleria obezwładnia baterie nieprzyjaciela, stacje radiolokacyjne i inne obiekty nieprzyjaciela.

OPRACOWAŁ
ST.ASYSTENT KATEDRA TAKT.ARTYLERII

mjr dypl.Tadeusz KRZEMIEN

Wydrukowano w 7 egz.

Egz.Nr 1-7 Bibl.Wydz.Art.

Wykonał: mjr dypl.KRZEMIEN

Druk: I.DZIK-dn.13.09.1962

Nr ks. 0010.